

TÖRTÉNELEM

Bencze Mihály : Kőműves Kelemen hun eredete

Az őskutatás szerint Ataisz-Lemúria az emberiség bölcsője a Csendes-óceán közepén, a mai Hawaii-szigetektől délnyugatra feküdt, több mint 50.000 évvel ezelőtt, ami ma már nem létezik. Kultúrájuk legfejlettebb időszaka 35.000 évvel ezelőttre tehető, és 20.000 évet tartott. A Föld akkor 28 fokos szögben volt megdőlvé a forgástengelyéhez képest. Az emberiség a Fiastyúkról, valamint a Szíriusz B-ről érkezett istenektől itt kapott két új DNS réteget, ami lelki és szellemi fejlődését meggyorsította. 13.000 évvel, illetve 5000 évvel ezelőtt meteor becsapódások érték a Földet, így tengelyhajlása 23,3 fokra csökkent. Előre látható volt Ataisz süllyedése, ezért isteni sugallatra Ázsia és Amerika területére telepedtek át.

Ataisz két ősi népnek adott otthont: itt éltek Góg és Magóg hun törzsei, valamint az agabák népe. Belőlük számos nemzetség és törzs alakult ki. Városokat alapítottak Mezopotámiában (Anina óm), Egyiptomban (Hikszosz óm), Dél-Ázsiában (Parszi óm), Mexikóban (Indijó óm), Peruban (Kuszkó óm). Az egykori városok romjait napjainkban kezdik feltárni. A városok építése beavatottak, táltosok feladata volt

Armogur fejedelemsége öt törzsből állott, székhelye a Bálvány-hegy alatti Kosztroma volt, ahonnan háromnapos lovaglási területre helyezkedett el Uruk törzse. Uruk törzsét a kettős hun törzstől a Tigris-folyó torkolata és a Hangun választotta el. Kosztromával szemben, a Tigris öböl másik oldalán Dorozsma épült, a hun törzsek fővárosa. A fehér hunok Góg törzsét a fekete hunok Magóg törzsétől az Anina hegység választotta el. Amikor az örök esőzéstől a Nagyvíz előntötte Kosztromát, mindenki a hegyekre és a Hun-Felvidékre menekült. Az öt kegyhegy belső barlangrendszerét a táltosok és a tárkányok építették, ide is sokan menekültek. A jéghegyek olvadtak, az esőzuhatagban a víz a Hun-tóban lévő hajókat, bárkákat a város fölé emelte. Az agaba népek a mai Kína partjaira hajóztak (Agaba óm), a hunok népe pedig a Tigris és az Eufrátesz folyók vidékén (Anina óm) települt le. Ataisz elsüllyedése után ezer évvel, a fővezérré választott Agaba ismét egyesítette a rokon népeket, és Ordosban újraszervezte a 24 Hun Törzsszövetséget. E törzsszövetség tagjai: a türk, kaza-hun, széki-hun, bolgár, jász, lett, manysi, mari, komi, csuvasz, vepsze, tatár, kun, manzsú, kabar, mordvin, úz, suoma, vót, baskír, észt, újgur, mongol, és az avar törzsek. Ez a szövetség már Ataiszon is, sőt még az utolsó jégkorszak előtt is létezett. Akkori őshazájuk a Melegvizek Birodalma, a mai Kárpát-medence volt ahonnan a jégkorszak miatt továbbtelepültek. A Törzsszövetség ettől fogva újakezdte az időszámítást, medvetoros években számolva. Az első medvetoros év Kr.e. 4040-ben volt, amikor Agaba a régi kőírásos rendszer helyett a hunok rovását továbbfejlesztette és egységesítette. Itt az ataiszi alkotmányuk már 31 pontosra gyarapodott, végül Aranybulla néven 1222-ben bekerült a történelembe.

A fenti szövetség avarjai magukat var-hunnak nevezték, a Kárpát-medence Várkonyra végződő települései, illetve családnevei most is őrzik ezt a származást. Az északi hunok Kr.e. az első században nyugatabbra vonultak, először az Ili folyó völgyébe, Közép-Ázsiába, majd a Dontól keletre és a Volga vidékére költöztek. A hunok ezután az európai történelmet átalakították. Kr.u 374-ben tovább vonultak nyugatra, az ötödik században átkeltek a Dunán és a Rajnán, és Attila vezetésével birodalmat alapítottak. Attila egyik híres fapalotája Tápiószentmárton területén állt. A Kárpát-medencei hun birodalom feldarabolása kisebb királyságokat eredményezett, a Pirreusok és az Annivers-i hegyszorosok között mai is élnek hunok, itt is maradtak a Kárpát-medencében, a Csigla-mezőn, és Erdélyben Csaba vezetésével. A kelet-európai sztyeppéken még a 6. században is létezett a pontuszi hun állam, a Meotisz-tó vidékén, ahol a magyarok ősei, a mauguriszok voltak. A Csaba hun méltóságnévként csao-wang változatban, vagy perzsa Csobin változatban Ázsia szerte megtalálható, ennek egyik változata a magyar csobán, ami valamikor szakrális foglalkozás volt. A belső-ázsiai pusztákon a hun államszervezet meghatározó jelentőséggel bírt, amely tovább élt a magyar népek, és a hunszövetség tagjai közt. A magyar állam szerkezete, a legfontosabb méltóságnévek eredete (bán- wang, gyula- yula vagy juli, vajda- bojla) azt bizonyítja, hogy a korai magyar állam a hun állam alapjára épült fel. Hóman Bálint, Gombocz Zoltán és más történészek szerint, Álmos és a magyar fejedelmi család Attila utódja, amit Anonymus Gesta Hungarorum-ja is alátámaszt. A Magyar Törzsszövetség

vezérei 892.-ben a jászvásári Nagyszalán megkötik a vérszerződést, és 990 tavaszán, Gézát a Turfánból hozott Gilgames koronával az uruki-mani szertartás szerint uralkodóvá és a Jász-síkság nagyfejedelmévé koronázzák.

A keleti hunok a Hszia-dinasztiát alapítják meg, a kínai kutatók szerint a kínaiak is ettől a dinasztiától származnak. Itt található Csin Si Huang kínai császár több ezer hun harcost ábrázoló agyagkatonái. A nyelvészek is a kínai nyelvben több mint kétezer hun-magyar közös szót találtak. Bálint Gábor a magyar-mongol nyelv vizsgálatában több mint 1200 közös szót talált. Szüh-Bátorban 1925-ben rengeteg hun sírt tártak fel. Sok mongol helységnév bátor-ban végződik, akár sok helységnév a Kárpát-medencében – például Nyírbátor-, ami hun örökség. A mongol hot- azaz város- szónak a magyarban a káta végződésű helynevek felelnek meg. Például Höhhot (Kék Város) Mongóliában, és ennek megfelelője Lajtakáta (most Gattendorf) és Nyírkáta a Kárpát-medencében. A heftaliták a 4. század végéig Szogdiában éltek, ahol mindenük megvolt: bővizű folyók, síkság legelőkkel, sztyeppe és keletre a Altáj hegyvonulata. Itt a Karsi sztyeppétől északra alakították ki új központjukat Kagán városában, Buhara mellett. Tudjuk, hogy vándorlása folyamán Kőrösi Csoma Sándor is eljutott Bokharába, de néhány nap múlva el kellett hagynia a várost, mert zavargások törtek ki. Kagántól délkeletre találjuk Guzar városát, ahonnan a gudzsárok indulnak el a fehér hunokkal együtt. A heftaliták transzoxiániai tartózkodását két ind forrás is megemlíti. Az egyik a 4. században élt híres szanszkrit költő és drámaíró: Kádlidásza elbeszélő költeményéből, a Raghuvámsából (Raghu nemzetségnek története) való két sor: „Tatra Hunávarodhánám bhartrisu vjaktavikman / Kapolapátaladési babbhúva Raghucsésstitam ”. Kádlidásza azt mondja, hogy a hunok az Oxusz völgyében élnek, arra teremtődtek, hogy érezzék a hatalom gyakorlását és feleségeik arca elpirul, mikor Raghu- a hős – győzelmet hallják. Hun eredetű a Tátra hegységünk neve is, ami hatalmasat jelent. A másik forrás, az Agni purána is megemlíti a Turkesztánban élő heftalitákat: „Ezek a törzsek a legjobb állattenyésztők voltak egész Tokharisztánban. Lovaik kitűnőek, nagy volt náluk a ló kultusz. A Nap tiszteletére loáldozatot mutattak be. Legnagyobb ünnepük a téli napforduló- a kerecsensólyom röptetése, azaz a karácsony- mikor a világosság növekedni kezd. Ekkor ünnepelték az összes törzs együvértartozását, a Káspi tengertől Baktriáig.” A hunok Ázsiában maradt részei – a hsiungnuk- viszont Tongwancheng városában alakították ki fővárost 419-ben. Országuk neve Daxia (Dahszia), ami Nagy Hszia (Nagy Hunország) összetételt jelent. A közös szkíta elődök a Kárpát-medencében pedig a Dacia (Nagy Hunország) államot alakítják ki. Nem véletlen e két név egybeesése, hisz a dahák (dák) és a hsiungnuk hunok azonos eredetűek.

A mai Kína területén, a nem kínai népek közül a hunok építették ki a legfejlettebb várásokat. A világon egyébként Tongwancheng az egyetlen megtalált főváros, amely a hunokhoz fűződik, és még ma is megtalálható - ha még romokban is -. A Tongwancheng – ami azt jelenti, hogy egyesüljön minden nemzet – felépítése azoknak a táltosoknak és vezetőknak az eltökéltségét bizonyítja, akik mindenáron fenn akartak maradni a sivatagban is. A város három részből áll. A palotanegyed mellett egy belső és egy külső negyedből. A palotanegyedben található a császári palota. A belső negyedben a kormányzati hivatalok helyezkednek el, továbbá a hivatalnokok és a királyi család tagjainak, rokonainak a lakhelyei. A köznép a külvárosban lakott. A város négy sarkán őrtornyok vigyáztak a biztonságra. A falak 16-30 méter vastagok voltak, amelyek anyaga különleges: homok, föld és a rizsföldeken átfolytatott víz segítségével jött létre. A ragadós, rizses folyadék összetapasztotta a homokot és a földet. Így szinte kőszerű építőanyaghoz jutottak a hunok. A város északnyugati része magasabban fekszik, a délkeleti pedig alacsonyabban. Turánban a hun-szkíta típusú archaikus szakrális királyságok sok városmaradványairól tudunk, amely magasan fejlett buddhista kultúrája folytán, tele voltak Mahabódhi-sztúpák tömegével, mint ahogy ma is látjuk azokat Burmában vagy Thaiföldön. Tehát a középkori metszetekből jól ismert gótikus toronyerdővel teletűzdelt európai városképek formanyelvének végső eredete is Turán. Több mint 100.000 munkás építette Tongwancheng városát, melynek akkor több mint 40.000 lakosa volt, a VIII. században még tízezeren lakták. A XII. században még a nesztóriánus kereszténység nyomai is megtalálhatók. Tongwanchengben ekkoriban a hamarosan Kína vezetőjévé váló, mongol eredetű, kínaiul Jüannak nevezett dinasztia elődei éltek. A Jüan-dinasztia a XIII.-XIV. században irányította Kínát. Az ő megbízásukból indult útnak Zheng He admirális irányításával az egyik leggrandiózusabb kereskedelmi és hadiflotta a világon, amely eljutott Afrikáig, Arábiáig és Indiáig.

Tongwancheng eredeti neve Fehérvár (kínaiul Bai cheng) volt. A délen maradt hunok azonban több várost is építettek. Ugyancsak hatalmas hun városi településre utaló jelek kerültek elő a Bajkál-tó mentén, ahol nagy

kereskedelmi és kézműipari városok voltak, a két legjelentősebb feltárás Ivolga és Deresztujn kiásása volt. Az Észak-Kínában maradt hunok még a X. században is megőrizték hagyományukat.

Tongwancheng város építését a Jin-shu kézirat 130. tekerce is megörökítette, más kutatás irányából a japán Koichi Matsuda orientalista is adatokat talált e város építéséről. Matsuda kutatásai alapján azt is megtudtuk, hogy Tongwanchen építője, Chi-gan Ali kegyetlen ember volt. Az egyes falszakaszokat építő csoportok vezetőit akár meg is ölte, ha nem találta elég szilárdnak az építményt. Sőt, a megölt építőmestert be is építették a falba. A szobákban tűzhely is volt, az eltávozó füstnek nyílást hagytak a tetőn. Az emberáldozatot követelő építést nálunk a Kőműves Kelemen balladája örökítette meg, de Kőműves Kelemen történetét megtaláljuk a belső-hun-mongoloknál, egy kínai krónikában, a sumér agyagtáblákon is. A kínaira módosított változat címe *A hűséges asszony.* „A gonosz Sihuang császár uralkodása idején Kína földjére több ízben betörték a hunok. Ezért a császár elhatározta, hogy óriási falat építtet az ország védelmére. Az építés nehezen ment. Alighogy az egyik darabot felépítették, a másik ledőlt. Ekkor egy udvari tudóshoz fordultak: mi tévők legyenek? Az így válaszolt: - A falat csak úgy lehet megépíteni, ha mérföldenként egy-egy embert befalaznak. Annak az embernek a lelke örökdió majd ott, és a falrészt nem engedi ledőlni. Az egész ország reszketett félelmében. Egy nagyhirű bölcs azonban így szólt a császárhoz: - Él messze egy Van (tízezer magyar szálláshelye) nevű alattvalód. Elég, ha ezt az egyet befalaztatod, az ő lelke megőrzi az egész hosszú falat. A kegyetlen császár nyomban elküldte poroszloít, hogy keressék meg, és hozzák elébe Vant. Van menyasszonyával, Meng Csianggal épp lakodalmát tartotta. Javában mulatoztak, mikor berontottak a császár zsoldosai, és elhurcolták. Örökre elszakították szíve választottjától. A szép menyasszony szemét majd kisírta. Ment hegyeken, folyóvizeken keresztül, hogy ha élve már nem találja kedvesét, legalább a holttestét megkeresse. Odaért a hatalmas kőfalhoz. Bánata megindította a köveket, leomlott a nagy fal, és kiadta Van csontjait. A hűséges asszony híre a császárhoz is eljutott. Odautazott. Csiang csodálatos szépsége megbűvölte. Mindjárt meg akarta tenni császárnénak. Az asszony tudta, hogy nyíltan nem szállhat szembe a zsarnok akaratával. Ezért három feltételt szabott. Kikötötte, hogy hétszer héthónapos gyászünnepet tarthasson az ura emlékére. Hogy a gyászünnepen legyen jelen a császár és az ország valamennyi főembere. Végül építsenek neki egy hét öl magas tornyot, ahol majd bemutatja a halotti áldozatot. A császár mind a három kívánságát teljesítette. Meng Csiang kiállt a torony erkélyére, hangos szóval megátkozta a kegyetlen császárt, és levetette magát a szédítő magasból a folyóba, és a halálba menekült a császár elől. Testéből száz meg száz aranyhal lett. Ezekben az aranyhalacskáknak tovább él a szerető asszony örök időikig.”

Az igazán ős-hun-avar ország ahol sorozatosan építettek várakat, a mai Erdély volt, melynek eredeti neve nyilvánvalóan ERŐD- ország. Ennek megfelelően a mai Erdély- nevet ki kellene igazítani, mert ezt csak a középkorban adták, hogy a ókori dicső nevét minél előbb elfeledtessék. Előbb -teljesen tévesen- az Erdőelve-névvvel illették. Ez a név azért helytelen, mert Erdélyre társadalmilag, katonailag és gazdaságilag nem az erdők, hanem a sok erőd, a sok vár, valamint az arany-bányászat volt a jellemző. Az Erdőelve hamis határozószó helyett az Erődölve, vagy az Erőd-öve a helyes meghatározás. Erdély ugyanis VÁR- ORSZÁG, amit az osztrák Burgenland- szellemében, a német Siebenbürgen név fejez ki. Ez ugyanis: HÉT-VÁR- at jelent és címerét is egy Hét-váras pajzson jelenítik meg. Ezt a+várságot, - vagyis a hun-avarságot bizonyítja a kultikus Kőműves Kelemen ballada is, mely arról szól, hogy magas Déva várát nem tudták felépíteni, mert reggelre mindig leomlott a tegnapi épített fal. A kőművesek tehát úgy döntöttek, hogy az egyik kőműves feleségét megölik, majd elégetik és az ő hamvait kötőcementként a kövek közé rakják. A ballada népi szókinca sok ezer éves ősfogalmakat tár elénk. DÉVA vára, -FO= a-véd + vár. A kőműves németül Maurer, magyarosan a Maur- Mór-úr, tehát- Awar-úr. A rovásírás V betűje sűrűn válik M-mé. Pld: válik- málik, volt- mult, vendéglő- menedéklő, váradék- maradék, vagy a puha /ném/= Weihe- Méhe, mező /ném/= Wieze- Mize= mező, vagy ideges, izgága /fr/ vehement- méhe-ment, azonnal szülni fog. A /fr/ házasság= mariáge /mariázs/- varázs. stb. A Kelemen név -FO= nem-elek /nem-élek/, már előre kifejezi a mester kezdeti sikertelenséget és a fenyegető halált. A történet tehát tanmese- szerűen idézi fel a véd-várat építő hun-avarok zavarát, az elégetett anya halálát és a kiégetett anya+g /mészkö-por, vagy cement kötőanyag/ által nyert megoldást. A daha-dák- dac=hun- avar nép ugyanis véd- várakat épített, amit A-véd- helyett, ősi módon "Dévának" írtak és az idegenek rosszul olvastak el, majd terjesztettek el. Ma is sok város visel fordított nevet. pld: van Abód és Doba, Arak- Kara, Ecseg- Gecse, Vécs- Csév, Tápa- Apát, stb. A hun- avarok hosszú-hajú nép, kinek férfi díszje a varkocs- viselete. Ezt a viseletet a hétfalusi csángók az 1930-as évekig megőrizték. A másik az, hogy a fekete a kedvenc színük, elvégre ők a fekete magyarok, kiknek másik neve a sícamber. Ő a síki ember,

aki olyan, mint az alföldi paraszt, az igazi szik-ember, a ki- szikkadt- barna arcú ember. Ők az alföldi sík, szikes-tűzes talajon, a síkságon éltek és gabonát termeltek. A sziki /SZ-K/ - sicamber= szik-emberek gabonájának /gör/ neve a= sicalia= szik-ália, vagyis szik-álló- forráság-álló növény. Ezek a szikkadt- szikes- emberek aztán szíkes-székek /SZ-K/ szerint szervezték meg a nemzetüket. Ősi szóval ők voltak a sziki- lú-k = 1, kiknek neve hangugrással= szik-ul-ok= szikul nevű nép lettek, amit latinosan- sicul-us, illetve saecul- us-nak irtak, amiből a székely szónkat származtatják a nyelvészeink.

A várak építése egy szakrális folyamat volt, ezt táltosok, mágusok vezették. Az áldozat bemutatás is hozzátartozott, de nem feltétlenül emberi áldozat. Az ígéretüket szegett mestereket, a nem tisztességes munkásokat, a bűnözőket néha befalazták. Az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig a Fehérvár nevű városok hun eredetűek, és építésük azonos szertartásokra utal, ezért mindenütt megtaláljuk a Kőműves Kelemen balladáját is. Ezt találjuk Tongwancheng, Gyulafehérvár, Nándorfehérvár, Székesfehérvár rejtett történetében, amire az elkövetkező ásatások is fényt derítenek.

A kínai Senhszi tartomány Jinbian nevű városában 2013.június 13-16 között nemzetközi konferenciát tartottak a déli hunok páratlan fővárosának, Tungvancsengnek az alapításáról. A kínai krónikák tudósítása alapján a várost 1600 évvel ezelőtt, 413-ban kezdték építeni ugyanolyan építőáldozattal, mint magos Déva várát. Ez a konferencia is jelzi, hogy a történészek figyelme egyre jobban a hun múlt feltárása fele tart, de féltő, hogy a Pekingi Egyetem professzorai saját javukra próbálják hamisítani a hun örökséget, ragaszkodva tovább a Tungvan fantáziánévhez, ahelyett, hogy a helyi mongolok és kínaiak által használt nevet, a Fehérvárt használják. Remélhetőleg a közeljövőben a magyar népek és a 24 hun szövetség fontos zarándokhelye lesz, és felkerül az UNESCO világörökségi listájára is.

Tungvancseng

Déva vára

BENCZE, Mihály: The Hun Origin of Kelemen Kőműves

In this article the author presents his thoughts on the Hunnic origin of the famous Hungarian legend Kelemen Kőműves.

~ ~ ~ ~ ~